

An Analysis of Factors Affecting Secondary Teachers' Grading Practices in Southern Provinces

Chidchanok Churngchow¹ and Withada Sinprajukpol²

¹Ph.D.(Educational Research and Testing), Associate Professor,
Department of Educational Evaluation and Research,
E-mail: cchidcha@bunga.pn.psu.ac.th

²Ed.D.(Reading), Assistant Professor,
Department of Education,
Faculty of Education, Prince of Songkla University

Abstract

The purpose of this study was to analyze factors affecting secondary teachers' grading practices. The sample consisted of 882 secondary teachers in southern provinces. The research instrument was a 6-point rating scale questionnaire. The findings indicated that there were three factors on instrument and methods which secondary teachers used in classroom measurement and evaluation: 1) completion of assignment, 2) authentic assessment and task performance and 3) assessments through tests. The factors on objectives of secondary teachers' measurement and evaluation consisted of three aspects in cognitive, affective and psycho-motor domains. The factors affecting secondary teachers' grading practices were comprised of two components, student attention and effort for task performance; and academic ability in accordance with the evaluation criteria. There were significant differences among teachers of all subjects in using the aspect of academic ability. Grading through student attention and effort for task performance was not significantly different. Based on the findings, the following recommendation was drawn: in grading practices, teachers tend to use both students' genuine learning ability and student attention and effort for task performance. As a result, the use of student grades other than evaluation of classroom learning achievement should be done cautiously and with a mindful approach.

Keywords: factor Analysis, grading practices, teachers in secondary schools

การวิเคราะห์องค์ประกอบในการให้เกรดของครูมัธยมศึกษา จังหวัดภาคใต้

ชิดชนก เชิงเช่าว¹ และวิธาดา สินประจักษ์ผล²

¹Ph.D. (Educational Research and Testing), รองศาสตราจารย์,

ภาคประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา,

E-mail: cchidcha@bunga.pn.psu.ac.th

²Ed.D. (Reading), ผู้ช่วยศาสตราจารย์,

ภาควิชาการศึกษา,

คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์หลักคือ วิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาในจังหวัดภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูมัธยมศึกษาใน 14 จังหวัดภาคใต้ จำนวน 882 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบประมาณค่า 6 ระดับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัจจัยด้านเครื่องมือและวิธีการที่ครูมัธยมศึกษาใช้วัดและประเมินผลในชั้นเรียนประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ การประเมินจากผลงานที่ได้รับมอบหมาย การให้คะแนนจากการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน และการประเมินโดยใช้แบบทดสอบ ปัจจัยด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลของครูมัธยมศึกษา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษา ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ความตั้งใจและความพยายามในการทำงานและความสามารถทางวิชาการ สำหรับผลการเปรียบเทียบองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการให้เกรด โดยจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ของครูผู้สอน พบว่า ครูในแต่ละกลุ่มสาระวิชาให้เกรดโดยยึดเกณฑ์องค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน ส่วนการให้เกรดจากองค์ประกอบด้านความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของตัวนักเรียนไม่แตกต่างกัน ข้อเสนอแนะของการวิจัยคือ เนื่องจากการให้เกรดของครูประเมินจากทั้งความสามารถทางการเรียนที่แท้จริงและความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของนักเรียน ดังนั้นการนำเกรดที่ได้ไปใช้นอกเหนือจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นเรียนควรกระทำด้วยความระมัดระวังและรอบคอบเป็นอย่างยิ่ง

คำสำคัญ: การให้เกรด, การวิเคราะห์องค์ประกอบ, ครูมัธยมศึกษา

บทนำ

ปัจจุบันการวัดและการประเมินผลได้มีการพัฒนาไปอย่างมากรวมทั้งมีการใช้เทคนิคการประเมินที่หลากหลายยิ่งขึ้น เช่น การประเมินความสามารถทางการปฏิบัติ (Performance Assessment) การใช้แฟ้มสะสมงาน (Port Folio) ตลอดจนการประเมินความสามารถโดยใช้แบบทดสอบระดับชาติ (National Test) อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยหลายๆ เรื่อง ครูมีแนวโน้มใช้ปัจจัยต่างๆ มาร่วมในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้น นอกเหนือจากการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) เพียงอย่างเดียว เช่น ความขยันหมั่นเพียร เจตคติต่อการเรียน (Brookhart, 1991) จากการศึกษาของ ศิริชัย กาญจนวาสี (2545) พบว่า การประเมินผลการเรียนรู้ของครูผู้สอนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 เน้นการประเมินด้านพุทธิพิสัยประมาณร้อยละ 90 การประเมินทางด้านจิตพิสัยประมาณร้อยละ 10 โดยการประเมินยังไม่ครอบคลุมตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ด้านการประเมินทักษะพิสัยหรือการปฏิบัติของผู้สอนจะประเมินจากกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้เรียน เช่น จากทักษะวิธีการทำงาน จากตัวผลงาน (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์, 2544) ส่วนสภาพปัจจุบันและปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ผู้สอนส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนรู้ด้านปฏิบัติงานของนักเรียน

การวัดผลและประเมินผลการเรียนนับว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียน และการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2545) ให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาภายใต้หลักการวัดและประเมินผลที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ (กรมวิชาการ, 2544) โดยผู้สอนจะต้องประเมินผู้เรียนใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การประเมินผลการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ การประเมินกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนสื่อความ ในการประเมินให้เข้าถึงสภาพที่แท้จริงนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องมี

เครื่องมือที่มีคุณภาพ มีการเก็บข้อมูลรอบด้านอย่างแม่นยำ และมีเกณฑ์การตัดสินที่เหมาะสม เป็นการประเมินตามสภาพจริงที่ต้องการให้ผู้เรียนแสดงทักษะและสมรรถนะ ซึ่งสะท้อนสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน (Nitko, 1996)

จากผลการศึกษาที่กล่าวมา แสดงว่าปัจจัยอื่นๆ ที่นอกเหนือจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ถูกนำมาใช้ในการประเมินการเรียน อาจส่งผลกระทบต่อความเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity) ของการประเมินผลการเรียนของนักเรียนได้ เช่น ปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้ใช้คะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย แต่ถ้าครูผู้สอนใช้องค์ประกอบด้านอื่นๆ นอกเหนือจากวัดดูประสงค์หลักที่กำหนดในหลักสูตรมาประกอบในการให้เกรด หรือการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนอาจทำให้เกรดที่ได้รับไม่สะท้อนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แท้จริงของนักเรียนได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาว่าครูอาจารย์ในสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในภาคใต้ได้ให้เกรดนักเรียนโดยยึดหลักทฤษฎีทางการวัดและประเมินผลมากน้อยเพียงใด หรือใช้องค์ประกอบอื่นๆ เป็นเกณฑ์ในการให้เกรดแก่นักเรียนหรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาวิธีการหรือแนวทางในการวัดและประเมินผลในสถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษาภาคใต้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. ศึกษาเครื่องมือและวิธีการที่ใช้วัดและประเมินผลในชั้นเรียนของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้
2. ศึกษาจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้
3. วิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อการใช้เกรดของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย

เชิงบรรยาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียน วิธีการ หรือเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล และวิเคราะห์องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาในจังหวัดภาคใต้

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยศึกษาและค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับองค์ประกอบในการให้เกรดของครูมัธยมศึกษา

ขั้นที่ 2 การจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยเลือกครูในกลุ่มตัวอย่างที่ 1 คือ ผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการสอนไม่ต่ำกว่า 20 ปี ในสาขาวิชา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา ศิลปะศึกษา พลศึกษา และภาษาต่างประเทศ รวม 20 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะผู้ที่ยินดีสละเวลาเข้าร่วมสนทนากลุ่ม โดยจัดการสนทนากลุ่มขึ้นเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2550 ที่โรงแรมไดมอนด์พลาซ่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อรวบรวมข้อมูลด้านวิธีการหรือเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้นักเรียน จุดประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้นักเรียน และปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาในจังหวัดภาคใต้ ซึ่งทำงานในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการอุปมานเชิงวิเคราะห์ (Analytic Induction) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามสำหรับการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามต่อไป

ขั้นที่ 3 นำข้อสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 2 มาพัฒนาเป็นแบบสอบถามฉบับร่าง ข้อคำถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แบบลิเคิร์ต 6 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และไม่ปฏิบัติเลย โดยเกณฑ์การให้คะแนนเรียงลำดับตั้งแต่ 6 คะแนนลงมาจนถึง 1 คะแนน ตามลำดับ

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามฉบับร่างไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความครอบคลุมและความถูกต้องของข้อความและภาษาที่ใช้ ตลอดจนข้อเสนอแนะ

เพิ่มเติมแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้แบบสอบถามมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับครูระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนเบญจมราชูทิศและโรงเรียนเดชะปัตตานุกุล จังหวัดปัตตานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย จำนวน 75 คน เพื่อใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีการประมาณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งพบว่า ค่าความเที่ยงของเครื่องมือทั้งฉบับเท่ากับ .920

ขั้นที่ 6 นำแบบสอบถามที่ได้จากขั้นตอนที่ 5 มาปรับปรุงและแก้ไขข้อคำถามให้สมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างที่ทดลองใช้เพื่อสร้างเป็นแบบสอบถามฉบับจริง

ขั้นที่ 7 นำแบบสอบถามฉบับจริงที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นครูมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดภาคใต้ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างและยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากสูตรของ Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane, 1973) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 390 คน

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนเหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบซึ่งไม่ควรต่ำกว่า 500 คน และเพื่อป้องกันปัญหาการได้รับแบบสอบถามกลับมาน้อย ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็น 2 เท่าของขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ได้คำนวณไว้เดิม โดยได้จัดส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,000 ชุด และได้รับแบบสอบถามกลับ จำนวน 882 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88.2 ของแบบสอบถามทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนมากกว่าเป้าหมายเดิมที่กำหนดไว้ 500 ชุด การส่งแบบสอบถามใช้วิธีส่งทางไปรษณีย์ไปยังผู้อำนวยการแต่ละโรงเรียน โดยแจ้งให้ทางโรงเรียนกรุณาแจกแบบสอบถามไปยังครูทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้โดย

วิธีสุ่ม และขอให้ทางโรงเรียนส่งกลับทางไปรษณีย์ด้วย
เช่นกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างได้แสดงรายละเอียด
ไว้ในตาราง 1

**2. เครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและ
ประเมินผล จุดประสงค์ในการวัดและการประเมินผล
และปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษา
ในภาคใต้**

**2.1 เครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและ
ประเมินผล**

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูใช้เครื่องมือหรือ
วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยการประเมิน

ตามสภาพจริงมากที่สุด ($\bar{X}=3.92$) รองลงมาเป็นการ
ประเมินจากการปฏิบัติ ($\bar{X}=3.85$) ส่วนวิธีการที่ครูใช้น้อย
ที่สุด คือ การเสนอผลงานปากเปล่า ($\bar{X}=3.09$) และประเมิน
โดยโครงการที่ให้ทำเป็นรายบุคคล ($\bar{X}=3.14$) ตามลำดับ

2.2 จุดประสงค์ในการวัดและการประเมินผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ครูมีการวัดและ
ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนตามจุดประสงค์ด้านทักษะ
ในการเขียน การอ่าน การพูด ของนักเรียนมากที่สุด
($\bar{X}=3.66$) รองลงมาคือ วัดความเข้าใจของนักเรียน ($\bar{X}=$
 3.65) สำหรับจุดประสงค์ที่ครูวัดน้อยที่สุดคือ วัดบุคลิกภาพ
ของนักเรียน ($\bar{X}=3.29$) และวัดเจตคติต่อครูผู้สอน ($\bar{X}=3.33$)

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการ
ให้เกรดของครูมากที่สุด คือ การเรียนรู้ที่ผ่านจุดประสงค์
ที่กำหนดไว้ ($\bar{X}=3.85$) รองลงมา คือ เปอร์เซ็นต์การแสดงผล

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม วุฒิทางการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน
ขนาดของโรงเรียนและกลุ่มสาระการเรียนรู้

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
วุฒิทางการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	16	1.81
ปริญญาตรี	796	90.25
สูงกว่าปริญญาตรี	70	7.94
ประสบการณ์ในการทำงานตำแหน่งครูผู้สอน		
1-10 ปี	308	34.92
11-20 ปี	241	27.33
21-30 ปี	267	30.27
ตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป	66	7.48
ขนาดโรงเรียน		
ขนาดเล็ก มีนักเรียนน้อยกว่า 501 คน	140	15.87
ขนาดกลาง มีนักเรียนตั้งแต่ 501-1,501 คน	298	33.79
ขนาดใหญ่ มีนักเรียนตั้งแต่ 1,501-2,501 คน	240	27.21
ขนาดใหญ่พิเศษ มีนักเรียนมากกว่า 2,501 คน	204	23.13
กลุ่มสาระการเรียนรู้		
ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ	273	30.95
คณิตศาสตร์	132	14.97
วิทยาศาสตร์	131	14.85
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	118	13.38
พลศึกษา สุขศึกษา ศิลปศึกษา และอื่น ๆ	228	25.85

ที่ถูกต้องเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ($\bar{X}=3.68$) สำหรับปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูน้อยที่สุด คือ การให้เกรดของครูอื่นๆ ($\bar{X}=2.88$) รองลงมา คือ ความสามารถของนักเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในปีก่อนหน้า ($\bar{X}=2.94$) ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์องค์ประกอบของเครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผล จุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล และปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้

3.1 องค์ประกอบของเครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของเครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้ แสดงรายละเอียดในตาราง 2

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของเครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลพบว่ามีทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าการประเมินจากผลงานที่ได้รับมอบหมาย ประกอบด้วย 5 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .491 ถึง .746 มีค่าไอเกน เท่ากับ 4.373 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 33.638 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .868

องค์ประกอบที่ 2 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าการให้คะแนนจากการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .682 ถึง .864 มีค่าไอเกน เท่ากับ 1.698 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 13.062 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .742

ตาราง 2 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของเครื่องมือหรือวิธีการที่ใช้ในการวัดและประเมินผลของครูมัธยมศึกษาในภาคใต้

ข้อความ	องค์ประกอบ		
	1	2	3
1. การเสนอผลงานปากเปล่า	.746	.012	.096
2. โครงการที่ให้ทำเป็นรายบุคคล	.733	.160	.028
3. การวัดผลที่จัดทำหรือกำหนดโดยหน่วยงานอื่น (ตามคู่มือ)	.706	-.003	.152
4. คุณภาพโครงการที่ให้ทำเป็นกลุ่ม	.688	.309	.071
5. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio Assessment)	.491	.450	.079
6. การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)	.070	.864	.191
7. การประเมินจากการปฏิบัติ (Performance Assessment)	.189	.817	.142
8. การวัดผลตามสภาพความเป็นจริง ซึ่งเป็นการแสดงพฤติกรรมในโลกแห่งความเป็นจริง	.118	.682	.316
9. ลักษณะข้อสอบที่ครูออกเอง	-.016	.060	.735
10. การวัดโดยใช้เครื่องมือวัดแบบปรนัย (เช่น ข้อสอบแบบตัวเลือก แบบจับคู่ แบบตอบสั้นและถูกผิด) หรือข้อสอบแบบอัตนัย	.159	.042	.705
11. การทดสอบย่อย	.094	.323	.669
12. การสอบกลางภาค/ปลายภาค	.067	.216	.580
13. การวัดพฤติกรรมที่แสดงออก โดยการสังเกตพฤติกรรม เช่น การพูด การเขียนรายงาน การปฏิบัติต่าง ๆ เป็นต้น	.361	.346	.479
ค่าไอเกน	4.373	1.698	1.188
ร้อยละของความแปรปรวน	33.638	13.062	9.139
ค่าความเที่ยง (α - Coefficient)	.868	.742	.741

องค์ประกอบที่ 3 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า การประเมินโดยแบบทดสอบ ประกอบด้วย 4 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .479 ถึง .735 มีค่าไอเกนเท่ากับ 1.188 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 9.139 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .741

3.2 องค์ประกอบของจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผล

การวิเคราะห์องค์ประกอบของจุดประสงค์ของการวัดและประเมินผล รายละเอียดแสดงดังตาราง 3

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลมีองค์ประกอบทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าด้านพุทธิพิสัย ประกอบด้วย 5 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .661 ถึง .759 มีค่าไอเกน เท่ากับ 5.964 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 42.600 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .833

องค์ประกอบที่ 2 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าจิตพิสัย ประกอบด้วย 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .799 ถึง .886 มีค่าไอเกน เท่ากับ 1.596 มีค่า

ร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 11.402 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .844

องค์ประกอบที่ 3 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าทักษะพิสัย ประกอบด้วย 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .436 ถึง .533 มีค่าไอเกน เท่ากับ 1.020 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 7.284 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .732

3.3 องค์ประกอบของปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด

การวิเคราะห์องค์ประกอบของปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด มีรายละเอียดแสดงดังตาราง 4

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาในจังหวัดภาคใต้ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาจังหวัดภาคใต้มี 2 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 1 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของตัวนักเรียน องค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วย 9 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .599 ถึง .799 มีค่าไอเกนเท่ากับ 3.890 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่า 30.651 และมีค่า

ตาราง 3 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล

ข้อคำถาม	องค์ประกอบ		
	1	2	3
1. การวัดความสามารถในการให้เหตุผลของนักเรียน	<u>.759</u>	.199	.189
2. การวัดความสามารถในการระลึกเชื่อมโยงความรู้ของนักเรียน	<u>.756</u>	.193	.167
3. การวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียนไป	<u>.702</u>	.187	.268
4. การวัดความเข้าใจของนักเรียน	<u>.674</u>	.343	.179
5. การวัดความสนใจในการเรียนของนักเรียน	<u>.661</u>	-.025	.200
6. การวัดเจตคติต่อครูผู้สอน	.114	<u>.886</u>	.136
7. การวัดบุคลิกภาพของนักเรียน	.124	<u>.813</u>	.216
8. การวัดเจตคติต่อวิชาที่เรียน	.294	<u>.799</u>	.133
9. การวัดที่วัดทักษะการใช้อุปกรณ์ และเครื่องมือต่างๆ ของนักเรียน	.170	.322	<u>.533</u>
10. การวัดความกล้าแสดงออกของนักเรียน	.321	.402	<u>.523</u>
11. การวัดทักษะในการเขียน การอ่าน การพูด ของนักเรียน	.306	.355	<u>.436</u>
ค่าไอเกน	5.964	1.596	1.020
ร้อยละของความแปรปรวน	42.600	11.402	7.284
ค่าความเที่ยง (α - Coefficient)	.833	.844	.732

ตาราง 4 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบและความเที่ยงขององค์ประกอบของปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด

ข้อคำถาม	องค์ประกอบ	
	1	2
1. ความพยายามของนักเรียนที่ใช้ในการเรียนหรือทำกิจกรรมในการเรียน	<u>.799</u>	.065
2. ระดับความตั้งใจและ/หรือมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียน	<u>.748</u>	.011
3. นิสัยในการทำงานและความเรียบร้อยของงาน	<u>.725</u>	.162
4. ระดับความสามารถของนักเรียนตามหลักสูตร	<u>.723</u>	-.017
5. คุณภาพของการบ้าน	<u>.700</u>	.096
6. ความพยายามในการพัฒนาพฤติกรรมตามตัวบ่งชี้อื่นๆ ที่ไม่ใช่การทำข้อสอบของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	<u>.697</u>	.144
7. ความก้าวหน้าในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นปีการศึกษา	<u>.686</u>	.236
8. การเรียนรู้ที่ผ่านจุดประสงค์ที่กำหนดไว้	<u>.599</u>	-.096
9. การให้เกรดของครูอื่นๆ	-.194	<u>.793</u>
10. ความสามารถของนักเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในปีก่อนหน้า	.048	<u>.760</u>
11. คะแนนที่เกิดจากการช่วยเหลือครูผู้สอน	-.112	<u>.673</u>
12. คะแนนพิเศษสำหรับความสามารถทางวิชาการ	.302	<u>.612</u>
13. ความสามารถที่แสดงออกเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนอื่นในชั้นเรียน	.313	<u>.555</u>
14. นโยบายอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการที่มีต่อการกำหนดเปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่ได้เกรดต่างๆ	.134	<u>.511</u>
15. เปอร์เซ็นต์การแสดงผลออกที่ถูกต้องเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์	.188	<u>.485</u>
16. การรวมคะแนนศูนย์สำหรับงานที่ไม่สมบูรณ์ในการตัดสินเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องของงาน	.104	<u>.416</u>
ค่าไอเกน	3.890	1.606
ร้อยละของความแปรปรวน	30.561	16.287
ค่าความเที่ยง (α - Coefficient)	.868	.742

ความเที่ยงเท่ากับ .868

องค์ประกอบที่ 2 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ความสามารถทางวิชาการประกอบด้วย 10 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง .416 ถึง .793 มีค่าไอเกนเท่ากับ 1.606 มีค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่า 16.287 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .742

4. เปรียบเทียบองค์ประกอบด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน จุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลและปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดโดยจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ของครูมัธยมศึกษาในจังหวัดภาคใต้

ผลการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผล จุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการเรียนและปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดโดยจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ของครูมัธยม

ศึกษาในจังหวัดภาคใต้ ได้แสดงรายละเอียดดังตาราง 5 จากตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบองค์ประกอบระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ กัน โดยทดสอบที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า สำหรับด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน องค์ประกอบด้านการประเมินจากงานที่ได้รับมอบหมายและองค์ประกอบด้านการประเมินโดยแบบทดสอบแตกต่างกัน สำหรับด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล พบว่า องค์ประกอบด้านจิตพิสัยและทักษะพิสัยแตกต่างกัน และสำหรับการเปรียบเทียบองค์ประกอบด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด พบว่า องค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน สำหรับผลการเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่เหลือทั้งหมดพบว่าไม่แตกต่างกัน สำหรับผลการเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างองค์ประกอบที่แตกต่างกัน

ตาราง 5 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน
จุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้

องค์ประกอบ	กลุ่มสาระการเรียนรู้					F	p-value
	ภาษาไทยและ ภาษาต่างประเทศ	คณิตศาสตร์	วิทยาศาสตร์	สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	พลศึกษา สุขศึกษา และอื่น ๆ		
ด้านเครื่องมือหรือวิธีการ ในการประเมินผลการเรียน							
องค์ประกอบด้านการประเมินจากผลงาน ที่ได้รับมอบหมาย	.051	-.464	-.040	.108	.175	9.798	.000
องค์ประกอบด้านการให้คะแนนจาก การประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน	-.102	-.056	-.009	.007	.155	2.194	.068
องค์ประกอบด้านการประเมิน โดยแบบทดสอบ	-.031	.077	.092	.194	-.160	3.135	.014
ด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล							
องค์ประกอบด้านพุทธิพิสัย	-.046	.092	.107	.099	-.111	1.794	.128
องค์ประกอบด้านจิตพิสัย	.078	-.208	-.212	.142	.075	4.291	.002
องค์ประกอบด้านทักษะพิสัย	-.149	-.348	.168	-.031	.300	2.207	.000
ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด							
องค์ประกอบด้านความตั้งใจและความ พยายามในการทำงานของตัวนักเรียน	-.092	.002	.083	.165	.075	1.693	.150
องค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการ	.022	-.319	-.143	.119	.179	6.481	.000

ตาราง 6 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์องค์ประกอบรายคู่ด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน
จุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล และปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้
สำหรับองค์ประกอบที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบ	การเปรียบเทียบรายคู่
ด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน	
องค์ประกอบด้านการประเมินจากผลงานที่ได้รับมอบหมาย	ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลศึกษา > คณิตศาสตร์
องค์ประกอบด้านการประเมินโดยแบบทดสอบ	คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา > ภาษาไทย พลศึกษา
ด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล	
องค์ประกอบด้านจิตพิสัย	ภาษาไทย สังคมศึกษา พลศึกษา > คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
องค์ประกอบด้านทักษะพิสัย	วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา พลศึกษา > ภาษาไทย คณิตศาสตร์
ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด	
องค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการ	ภาษาไทย สังคมศึกษา พลศึกษา > วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์

p < .05 using LSD test

ได้แสดงในตาราง 6

จากตาราง 6 เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่องค์ประกอบด้านต่างๆ คือ ด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน ด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ผลปรากฏดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบการให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียนพบว่า สำหรับองค์ประกอบด้านการประเมินผลงานที่ได้รับมอบหมายพบว่า ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและต่างประเทศ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม พลศึกษา สุขศึกษา ศิลปะศึกษา และอื่นๆ ใช้องค์ประกอบด้านนี้ในการประเมินผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สำหรับองค์ประกอบด้านการใช้แบบทดสอบพบว่า ครูผู้สอนในสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ใช้องค์ประกอบด้านนี้สูงกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและต่างประเทศ และพลศึกษา สุขศึกษา ศิลปะศึกษาและอื่นๆ

2. ผลการเปรียบเทียบรายคู่การให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผล พบว่า สำหรับองค์ประกอบด้านจิตพิสัยครูที่สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา และอื่นๆ ใช้การประเมินผลการเรียนด้านนี้สูงกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สำหรับองค์ประกอบด้านทักษะพิสัย พบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษาและอื่นๆ ใช้การประเมินผลการเรียนในด้านนี้สูงกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์

3. ผลการเปรียบเทียบรายคู่การให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด พบว่า สำหรับองค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา และอื่นๆ มีการใช้

องค์ประกอบด้านนี้สูงกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการศึกษาองค์ประกอบในการให้เกรดของครูมัธยมศึกษาจังหวัดภาคใต้ พบว่า ด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียนประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านการประเมินจากผลงานที่ได้รับมอบหมาย องค์ประกอบด้านการให้คะแนนจากการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน และองค์ประกอบด้านการประเมินโดยแบบทดสอบ สำหรับด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการเรียนประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านพุทธิพิสัย องค์ประกอบด้านจิตพิสัย และองค์ประกอบด้านทักษะพิสัย และด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรดประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของตัวนักเรียน และองค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบปัจจัยต่างๆ ทั้ง 3 ด้านพบว่า องค์ประกอบต่างๆ ที่ค้นพบทั้ง 8 องค์ประกอบมีความสำคัญกับการดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542) และองค์ประกอบในการวัดและประเมินผลการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญ เพื่อใช้สำหรับการประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน (ศิริชัย กาญจนวาสิ, 2545) ให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาภายใต้หลักการวัดและประเมินผลตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ โดยผู้สอนต้องประเมินผู้เรียนใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การประเมินการเรียนรู้อัตมกลุ่มสาระการเรียนรู้ การประเมินการพัฒนาผู้เรียน การประเมินคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการสื่อความ โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริงที่ต้องการให้ผู้เรียนสะท้อนความเป็นจริงในด้านทักษะและสรรสภาพของผู้เรียนด้วยเครื่องมือที่มีคุณภาพ และมีการเก็บรวบรวมข้อมูลรอบด้านอย่างแม่นยำ (กรมวิชาการ, 2545) ในการประเมินผลผู้เรียนส่วนใหญ่

มักใช้เพิ่มผลงานเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผู้เรียนและผลงานของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลการเรียน นอกจากนี้ในการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน โดยทำการประเมินเพื่อวัดความรู้และทักษะของผู้เรียนด้วยการจัดทำเครื่องมือสำหรับการประเมินผู้เรียนตามความรู้และทักษะพื้นฐานของผู้เรียน เน้นใช้วิธีการประเมินที่สอดคล้องกับภาระงานหรือกิจกรรมที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียน (ศรินทร์ทิพย์ บุญน้อย, 2549) สอดคล้องกับการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กำหนดให้มีการประเมินผลผู้เรียนตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระ โดยใช้วิธีการประเมินผู้เรียนจากการประเมินด้วยสื่อบุคคล การประเมินจากการปฏิบัติ การประเมินตามสภาพจริง การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน

สำหรับผลการเปรียบเทียบรายคู่องค์ประกอบต่างๆ ทั้งด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการศึกษา ด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการศึกษา และด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด โดยจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ของครูผู้สอน ปรากฏผลดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบการให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านเครื่องมือหรือวิธีการในการประเมินผลการเรียน พบว่า

1.1 องค์ประกอบด้านการประเมินผลงานที่ได้รับมอบหมายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา และอื่นๆ มีการประเมินผลการเรียนด้านนี้มากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา และอื่นๆ ได้จัดการวัดและประเมินผลผู้เรียนตามระเบียบการประเมินผลในพระราชบัญญัติการศึกษา และครูผู้สอนในกลุ่มสาระดังกล่าวให้ความสำคัญกับการประเมินผลการเรียนของ

ผู้เรียนในตำแหน่งที่ได้รับมอบหมายมากกว่าครูผู้สอนสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วัลย์ ไชทหาร (2538) พบว่า ครูที่สอนในรายวิชา สุขศึกษามีการใช้วิธีการประเมินผลการเรียนโดยประเมินจากการมีส่วนร่วมของผู้เรียนและการทำงานกลุ่มและงานรายบุคคลทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน และยัง สอดคล้องกับ ภัทรวดี มากมี (2543) ซึ่งพบว่า ครูร้อยละ 68.8 ใช้การประเมินผลการเรียนการสอนของผู้เรียนด้วย แฟ้มสะสมงาน และร้อยละ 13.3 ไม่ใช้แฟ้มสะสมงานและ ครูร้อยละ 17.9 ไม่เคยใช้แฟ้มสะสมงาน

1.2 องค์ประกอบด้านการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน พบว่า ครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระมีการประเมินในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูให้ความสำคัญและเล็งเห็นถึงประโยชน์จากการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงาน เนื่องมาจากสามารถประเมินเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงที่ผู้เรียน แสดงออกมาจากการทำงานและการลงมือปฏิบัติงานต่างๆ ในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Durgoo (1999) ซึ่งพบว่า โรงเรียนมีการประเมินผลตามสภาพจริงในระดับปานกลางถึงระดับสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mcghee (1998) ที่ศึกษาการใช้แฟ้มสะสมงานในการประเมินงานของผู้เรียน พบว่า มีการใช้การประเมินผลตามสภาพจริงในทุกสาขาวิชา โดยการประเมินตามสภาพจริงของแต่ละสาขาวิชาไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิเชียร จันทุม่า (2546) ซึ่งศึกษาการพัฒนาบุคลากรในการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงของโรงเรียนบ้านบางบก พบว่า ครูหมวดสังคมศึกษาและหมวดวิทยาศาสตร์มีการประเมินผลการเรียนตามสภาพจริงควบคู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติมากกว่าหมวดวิชาอื่นๆ และสอดคล้องกับ ทิพย์วัลย์ ไชทหาร (2538) ที่พบว่า ครูผู้สอนมีการประเมินผลการเรียนของนักเรียนจากการปฏิบัติจริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ รักษนก ตระกูลพิมพ์รัตน์ (2543) ซึ่งพบว่า ครูภาษาอังกฤษใช้แฟ้มสะสมงานในการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนโดยการประเมินนักเรียนในทุกทักษะและกิจกรรม

การเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียน

ยังมีงานวิจัยที่สนับสนุนผลการศึกษาค้นคว้าประกอบด้านการประเมินตามสภาพจริงและการปฏิบัติงานอีกหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของตระกูลพันธ์ กันไร (2545) ซึ่งพบว่า ครูผู้สอนวัดและประเมินนักเรียนโดยการให้คะแนนการประเมินโครงการคณิตศาสตร์โดยการดำเนินการติดตามการดำเนินงานตามแผนการปฏิบัติของโครงการอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องและตรงกับสภาพจริงของการปฏิบัติงานของผู้เรียน ธีรเชษฐ์ เปาณาเรียง (2545) พบว่า ครูใช้การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนด้วยการประเมินผลตามสภาพจริง เน้นการเรียนรู้จากผลงาน การทำกิจกรรมในห้องเรียน แฟ้มสะสมงาน ซึ่งสอดคล้องกับ เบญจพร พลเสนา (2534) ที่พบว่า ครูประเมินการประเมินผลการเรียนจากพฤติกรรมการเรียน ความสามารถในการปฏิบัติงานและความสามารถจากการตอบคำถาม และประเมินตามสภาพจริง เป็นการประเมินที่เน้นการปฏิบัติโดยมีแฟ้มสะสมงานเป็นนวัตกรรมการประเมินที่สำคัญของการประเมินภาคปฏิบัติเพราะเป็นวิธีการค้นหาความสามารถและความก้าวหน้าในการเรียนรู้ที่แท้จริงของผู้เรียน และเป็นข้อมูลที่สำคัญที่สามารถนำมาตัดสินผลการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธีระยุทธ รัชชะ และชัยวัฒน์ ผดุงพงษ์ (2546) ซึ่งพบว่า ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 2 มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษา 2542 อยู่ในระดับมาก ในด้านการวัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การวัดและประเมินให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรที่มุ่งเน้นการประเมินด้วยการปฏิบัติจริง และใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายในการประเมินผู้เรียน

1.3 องค์ประกอบด้านการประเมินโดยแบบทดสอบ

พบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม มีการใช้การประเมินด้านนี้มากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระภาษาไทย และต่างประเทศ พลศึกษา สุขศึกษา ศิลปศึกษา และอื่นๆ

ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม อาจให้ความสำคัญและปฏิบัติตามแนวการวัดและประเมินผลการเรียนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเน้นถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลด้วยแบบทดสอบ อีกทั้งยังเป็นการประเมินที่เห็นผลเป็นรูปธรรมโดยมีการประเมินในลักษณะของการใช้แบบสอบถามหรือเครื่องมือที่ครูออกแบบอย่างกว้างขวางและหลากหลาย เช่น ข้อสอบแบบเลือกตอบ ข้อสอบแบบเขียนตอบ ข้อสอบแบบถูกผิด ข้อสอบแบบเติมข้อความ และข้อสอบแบบจับคู่ เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธีรวุฒิ พิทักษ์ชน (2523) ซึ่งพบว่า ครูวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอบประเมินผลด้วยข้อสอบ เพื่อปรับปรุงการสอนโดยการใช้แบบทดสอบเพื่อสอบย่อยเมื่อสอนจบบทหนึ่งและสอบเพื่อสรุปผลการเรียนการสอนมากกว่า 2 ครั้งในแต่ละเทอม ส่วนการวัดและประเมินผลในรายวิชาสุขศึกษา พบว่า อาศัยการใช้แบบทดสอบอัตโนมัติโดยให้นักเรียนอธิบายอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ในการประเมินผลในรายวิชาสุขศึกษายังใช้การประเมินด้วยวิธีการสังเกตพฤติกรรม การปฏิบัติกิจกรรม (ทิพย์วัลย์ ใจทหาร, 2538) อย่างไรก็ตามผลการศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรสิทธิ์ ลากอินทรีย์ (2533) ที่พบว่า ครูในหมวดวิชาต่างๆ ใช้แบบทดสอบและเครื่องมืออื่นๆ ที่ใช้ประกอบการวัดผลการเรียนมีความสำคัญในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนในการสอบปลายภาคครูใช้แบบทดสอบในการประเมินมากที่สุด โดยส่วนใหญ่แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบทดสอบครูสร้างเองและแบบทดสอบที่พัฒนามาจากผู้อื่นในบางส่วน และใช้แบบทดสอบชนิดเลือกตอบในระดับมากถึงมากที่สุดและใช้ข้อสอบแบบอื่นๆ ในระดับน้อยที่สุด และสอดคล้องกับเบญจพร พลเสนา (2534) ที่พบว่า ครูประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วยการใช้แบบทดสอบเป็นส่วนใหญ่

2. ผลการเปรียบเทียบรายคู่อการให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลปรากฏผลว่า

2.1 องค์ประกอบด้านพุทธิพิสัย พบว่า ครูผู้สอน

ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ มีการใช้การประเมินในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้ปฏิบัติตามระเบียบการวัดและประเมินผลการศึกษาของสถานศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเล็งเห็นถึงความสำคัญของการประเมินในด้านพุทธิพิสัย เนื่องจากเป็นการประเมินที่เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ การใช้ความคิด การใช้เหตุผล การวิเคราะห์และการสังเคราะห์เชื่อมโยงการเรียนรู้ของนักเรียนอันจำเป็นต่อการพัฒนาผู้เรียนสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรสิทธิ์ ลากอินทรีย์ (2533) ที่พบว่า ครูวัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยของผู้เรียนในด้านความรู้และความจำในระดับมาก ส่วนด้านอื่นๆ มีการวัดในระดับน้อยที่สุด และครูใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับจุดประสงค์อยู่ในระดับปานกลางซึ่งไม่สอดคล้องกับระเบียบการวัดและประเมินผล โดยครูวัดผลไม่ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้และครูไม่สามารถออกข้อสอบได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ เกณฑ์การประเมินของแต่ละโรงเรียนไม่เป็นมาตรฐาน และแบบวัดที่ใช้ในการประเมินผลการเรียนยังไม่ครอบคลุมสมรรถภาพและไม่เหมาะสมตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร และยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการและการใช้เครื่องมือในการวัดผล (กรมวิชาการ, 2544)

2.2 องค์ประกอบด้านจิตพิสัย ซึ่งพบว่าครูที่สอนมีการใช้การประเมินอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา และอื่นๆ ใช้การประเมินผลการเรียนด้านนี้แตกต่างจากครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้ เนื่องจากครูที่สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา และอื่น ๆ เล็งเห็นถึงความสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมและเจตคติของนักเรียน เพราะการที่นักเรียนมีเจตคติที่ดีและพฤติกรรมทางการเรียนที่ดีย่อมส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจ มีความถนัด และความตั้งใจและความพยายามทำในสิ่งที่ตนรู้สึกมีเจตคติที่ดีนั้นอย่างเต็มที่และเต็มความสามารถสอดคล้องกับระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งกำหนดให้มีการวัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้โดยประเมินด้านจิตลักษณะของผู้เรียนควบคู่กับการดำเนินการสอน อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรสิทธิ์ ลากอินทรีย์, (2533) ซึ่งพบว่า ครูมีการประเมินในด้านจิตพิสัยในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศรี ปวงจักรทา (2529) ที่พบว่า ครูผู้สอนวิทยาศาสตร์ใช้การประเมินผู้เรียนที่ขาดความสนใจในงานที่ได้รับมอบหมายในการประเมินผลการเรียนของนักเรียน

2.3 องค์ประกอบด้านทักษะพิสัย พบว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษาและอื่นๆ ใช้การประเมินผลการเรียนในด้านนี้มากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ ทั้งนี้ อาจเพราะการจัดทำเกณฑ์การประเมินของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้แตกต่างกัน และกิจกรรมการเรียนการสอนของแต่ละกลุ่มสาระมีการใช้ความสามารถหรือทักษะที่แตกต่างกัน เช่น สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์มีการฝึกทักษะทางการเรียนมากกว่าเพราะวิชาทางวิทยาศาสตร์มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้ทักษะและการฝึกใช้ทักษะของผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. ผลการเปรียบเทียบรายคู่การให้คะแนนของครูผู้สอนในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้เกรด ปรากฏผลดังนี้

3.1 องค์ประกอบด้านความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของตัวนักเรียน พบว่า ครูทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ใช้การประเมินผลการเรียนในด้านนี้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสถานศึกษาและครูผู้สอนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผลความตั้งใจและความพยายามในการทำงานของตัวนักเรียน ซึ่งเป็นการประเมินที่เกี่ยวกับความสนใจ ความตั้งใจ และความรับผิดชอบของผู้เรียนที่สามารถวัดและประเมินได้จากผลการปฏิบัติงานและการทำงานหรือความพยายามในการเรียน ซึ่งการประเมินในองค์ประกอบนี้ครูผู้สอนมีการประเมินสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พุทธศักราช 2542 ที่กำหนดให้มีการประเมินผลการเรียนของผู้เรียนจากความพยายามและความตั้งใจในการทำงาน และในการวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียนต้องมีการวัดและประเมินผลงานด้วยการวัดความรับผิดชอบในงาน ความพยายาม และความตั้งใจในการทำงานควบคู่กับการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 องค์ประกอบด้านความสามารถทางวิชาการ พบว่า ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา และอื่นๆ มีการประเมินด้านนี้มากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สุขศึกษา และพลศึกษา และอื่นๆ มีการประเมินผลการเรียน นอกเหนือจากที่หลักสูตรกำหนด เช่น การให้คะแนนจากการช่วยเหลือครู การให้คะแนนความสามารถพิเศษทางวิชาการ ความสามารถเมื่อเทียบกับนักเรียนในชั้นอื่น เข้ามาใช้สำหรับการประเมินในด้านนี้มากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ อีกทั้งครูยังขาดความรู้และความเข้าใจในเกณฑ์การประเมินผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณรงค์ แจ่มใจ (2543) ที่พบว่า ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และครูในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือและเกณฑ์ในการประเมินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ครูจำนวนมากยังละเลยทฤษฎีหรือเกณฑ์การวัดและประเมินผลในการประเมินผลการเรียนของนักเรียนอีกด้วย ในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลครูจึงใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน (Cross and Frary, 1996)

จากผลการวิจัยดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า ครูมัธยมศึกษาให้เกรดผู้เรียนโดยพิจารณาในภาพรวมทั้งความตั้งใจและความพยายามในการเรียนและความสามารถ

ทางวิชาการ โดยให้น้ำหนักกับความตั้งใจและความพยายาม มากกว่าความสามารถทางวิชาการที่แท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Brookhart (1997) ซึ่งพบว่า ครูใช้ความสามารถทางการเรียนที่แท้จริงร่วมกับความตั้งใจและความพยายามของนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนในชั้นเรียน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน แต่องค์ประกอบด้านที่ช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (Academic Enabler) เช่น ความพยายาม ความตั้งใจ การพัฒนาการของผู้เรียน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อันเป็นองค์ประกอบสำคัญซึ่งครูส่วนมากนำมาใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้อันเป็นเช่นกัน (Frary, Cross & Weber, 1993; Stiggins and Conklin, 1992; Stiggins, Frisbie & Griswold, 1989) โดย Stiggins et al. (1989) กล่าวว่า ครูมักใช้ "ปัจจัยพิเศษ" เช่น ความพยายาม การพัฒนาตนเอง และความสามารถพิเศษอื่นๆ เป็นเกณฑ์ในการให้เกรดแก่นักเรียน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการให้รางวัลอย่างหนึ่งแก่ผู้เรียน สำหรับข้ออธิบายว่าทำไมครูมักใช้ปัจจัยเหล่านี้เป็นเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนนั้น อาจเป็นผลจากการที่ครูมักเข้าใจว่าการที่นักเรียนมีความตั้งใจและความพยายามมากขึ้นย่อมส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงตามขึ้นไปด้วย (McMillan and Nash, 2000, McMillan, 2001) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของการเรียนรู้ (Constructivist Theory) ซึ่งกล่าวอย่างชัดเจนว่า การมีส่วนร่วมและความร่วมมือในกระบวนการจัดการเรียนรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการบรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนนั่นเอง

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. เนื่องจากเกรดที่นักเรียนได้รับเป็นตัวชี้วัดทั้งด้านความตั้งใจและความพยายามของนักเรียน และด้านความสามารถทางวิชาการที่แท้จริง ดังนั้น การนำเกรด

ดังกล่าวไปใช้ในวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอื่นๆ ควรกระทำด้วยความระมัดระวังและความรอบคอบเป็นอย่างยิ่ง เช่น ครูแนะแนวควรให้คำปรึกษาในการเลือกสาขาวิชาที่ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาซึ่งสอดคล้องกับความสามารถทางวิชาการที่แท้จริงของนักเรียน ไม่ควรพิจารณาเฉพาะผลการเรียนที่สะท้อนจากเกรดที่ได้รับของแต่ละวิชาเพียงอย่างเดียว

2. เนื่องจากครูในแต่ละกลุ่มสาระวิชาใช้น้ำหนักของแต่ละองค์ประกอบที่แตกต่างกันในการประเมินผลการเรียนในชั้นเรียน ดังนั้น ควรกำหนดเป็นนโยบายของโรงเรียนที่ชัดเจน เพื่อให้ครูผู้สอนทุกคนมีความเข้าใจตรงกันในการใช้เกณฑ์ประเภทต่างๆ ในการประเมินผลการเรียนของนักเรียน

3. เนื่องจากเกรดที่ได้รับจากครูผู้สอนในโรงเรียนอาจไม่ได้สะท้อนความสามารถทางวิชาการที่แท้จริงของผู้เรียน ดังนั้น การรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา สถาบันการศึกษาต่างๆ ควรพิจารณาองค์ประกอบทางวิชาการอื่นๆ ประกอบด้วย เช่น ผลการสอบ O-NET การได้รับรางวัลเกียรติยศจากการแข่งขันทางวิชาการประเภทต่างๆ ฯลฯ ไม่ควรพิจารณาเฉพาะเกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้รับจากโรงเรียนเพียงอย่างเดียว

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544) .**แนวทางวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ.

_____. (2545). **แนวทางวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.

ณรงค์ แจ่มใจ. (2543). **ศึกษาความรู้ในการวัดและประเมินผลการเรียนของอาจารย์ผู้สอนสายอาชีวศึกษาในเขตการศึกษาที่ 12**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ตระกูลพันธ์ กันไร. (2545). **การใช้โครงงานวิทยาศาสตร์ในการประเมินผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์**

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทิพย์วัลย์ ใจทหาร. (2538). **ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีรเชษฐ เปานาเรียง. (2545). **การจัดการกระบวนการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนของครูต้นแบบสาขาวิทยาศาสตร์**. วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศาสตรศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ธีรวุฒิ พิทักษ์ชน. (2523). **การศึกษาวิธีการและปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลวิชาวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของครูวิทยาศาสตร์โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 9 ปีการศึกษา 2526**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา-การสอนวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธีระยุทธ รัชชะ และชัยวัฒน์ ผดุงพงษ์. (2546). **การจัดการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตการศึกษา 2**. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2544). **การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดและวิธีการ**. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมตรี. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

เบญจพร พลเสนา. (2534). **พฤติกรรมของครูในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1: การวิจัยเฉพาะกรณีในจังหวัดขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา จุฬาลงกรณ์

- มหาวิทยาลัย. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2549). จำนวนครูจำแนกตามขนาดโรงเรียน. (ออนไลน์). มีที่: www.obec.go.th. สืบค้นเมื่อ: [15 กันยายน 2550].
- ภัทราวดี มากมี. (2543). การวิเคราะห์สภาพและกระบวนการของการใช้แฟ้มสะสมงานเพื่อประเมินนักเรียน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รักชนก ตระกูลพิมพ์รัมย์. (2543). การใช้แฟ้มสะสมงานในการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). เทคนิควิธีการสอน. กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส การพิมพ์.
- วิเชียร จันทูมา. (2546). การพัฒนาบุคลากรในการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงของโรงเรียนบ้านบางบก(มั่นสามัคคีพิทยาคาร) อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2545). การจัดการเรียนการสอนที่เห็นผู้เรียนเป็นสำคัญ. ในคู่มือการประเมินคุณภาพสถานศึกษาสำหรับผู้ประเมินภายนอก. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิรินทีภย์ บุญน้อย. (2549). "แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้". วารสารวัดผลปริทัศน์. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สมศรี ปวงจักรทา. (2529). ศึกษาวิธีปฏิบัติและปัญหาของครูวิทยาศาสตร์ในการประเมินผลการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษายะลา. (2544). คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (สำเนา).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุรสิทธิ์ ลากอินทรีย์. (2533). การปฏิบัติงานและความคิดเห็นของครูมัธยมศึกษา อำเภอดากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ เกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การเรียนของนักเรียน. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Brookhart, S.M.(1991). Grading practices and Validity. **Educational Measurement: Issues and Practice**, 10,35-36.
- Brookhart, S.M. (1997). A theoretical framework for the role of classroom assessment in motivating student effort and achievement. **Applied Measurement in Education**, 10, 161-180.
- Cross, L.H.& Frary, R.B. (1996). **Hodgpepodge grading: Endorsed by students and teachers alike**. Paper presented at the annual meeting of the National Council on measurement in Education, New York.
- Durgo, E. (1999). "Authentic Assessment Implementation and Practice". **Dissertation Abstracts International**. 59(09). March.
- Frary, R.B., Cross, L. H., & Weber, L-J. (1993). Testing and grading practices and opinions of secondary teacher of academic subject: Implication for instruction in measurement. **Educational Measurement: Issues and practice**, 12(3), 23-30.

- Mcghee, T.J. (1998). "Utilization of Authentic Assessment in Georgia's Elementary School (Alternative Assessment, Portfolio Assessment)". **Dissertation Abstracts International**, 59(04). October.
- McMillan, J.H. (2001). Secondary Teachers 'Classroom Assessment and Grading Practices'. **Educational Measurement. Issues and Practice, (Spring, 2001)**, 20-32.
- McMillan, J.H., & Nash, S. (2000). **Teacher classroom assessment and grading decision making**. Paper presented at the Annual Meeting of the National Council on Measurement in Education.
- Nitko, A. (1996). **Educational assessment of student**. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Stiggins, R.J., & Conklin, N.F. (1992). **In Teacher's hands: Investigating the practices of classroom assessment**. Albany, New York: State University of New York.
- Stiggins, R.J., Frisbie, D.A. & Griswold, P.A. (1989). Inside high school: Building a research agenda. **Education Measurement: Issues and practice**, 8, 5-14.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. (3rd ed). New York: Harper and Row.